

Arrest

nr. 32 146 van 28 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. STALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is op 1 mei 2008, in het bezit van een paspoort voorzien van een visum, een eerste maal het Rijk binnengekomen.

1.2. Op 9 september 2008 kwam verzoekster een tweede maal op regelmatige wijze België binnen. Zij ontving op 11 september 2008 een aankomstverklaring geldig tot 9 december 2008.

1.3. Op 4 oktober 2008 legden verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning af. Zij verzocht op deze datum tevens aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om de geldigheidsduur van haar aankomstverklaring te verlengen.

1.4. Op 21 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 24 januari 2009 diende verzoekster een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Bij arrest nr. 25 613 van 3 april 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2009.

1.7. Op 2 juni 2009 nam de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Bierbeek de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd vervolgens weer ingetrokken.

1.8. Op 9 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing die verzoekster op 11 juni 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 24.01.2009 door (N.Z.) (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan van telefoonrekeningen daterend van 06.2008 en getuigenissen van familie en vrienden. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen, 7, eerste lid, 1°; 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Verzoekster betoogt, in een eerste onderdeel van het middel, dat Dienst Vreemdelingenzaken betreffende eenzelfde aanvraag twee beslissingen velt op niet minder dan één week. Dat dit manifest

onmogelijk is en de motiveringsplicht alleen al hierdoor wordt geschonden. Zij betoogt dat de overwegingen in beide beslissingen onverenigbaar zijn.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Bierbeek op 2 juni 2009 de aanvraag van verzoekster om haar in het bezit te stellen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, weigerde omdat verzoekster naliet om de gevraagde overtuigingsstukken over te maken. Daar de burgemeester van de gemeente Bierbeek vaststelde dat verzoekster alsnog overtuigingsstukken overmaakte werd beslist om de beslissing van 2 juni 2009 in te trekken en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een standpunt te laten innemen met betrekking tot de voorgelegde documenten. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op 9 juni 2009 dat de voorgelegde bewijsstukken niet toelieten vast te stellen dat voldaan was aan de vereiste *“stabiele en duurzame relatie”*, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat een eerste beslissing werd ingetrokken en vervangen door een andere beslissing laat niet toe te besluiten dat de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op enigerlei wijze zou geschonden zijn. Het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt – het feit dat geen stabiele relatie volgens de reglementair bepaalde criteria werd aangetoond – is bovendien duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing en verzoekster kan niet voorhouden dit motief niet te kennen nu zij het weergeeft en betwist in haar verzoekschrift.

3.1.2. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Zij stelt dat deze bepaling voorziet dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Daarnaast licht zij toe dat de Koning wel de bevoegdheid van de wetgever kreeg om de criteria inzake *“stabiele relatie”* vast te stellen, maar dat deze bevoegdheidsdelegatie de Koning in geen geval het recht gaf om deze termijn als het ware beperkend te interpreteren en daarnaast een minimumtermijn van effectieve en onafgebroken samenwoning, gedurende dewelke een relatie moet standhouden te voorzien. Zij stelt dat, aangezien de wet primeert op een koninklijk besluit, geen rekening kan gehouden worden met artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2°

wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Malagassische vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoont dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet een aantal cumulatieve voorwaarden voorziet waaraan dient voldaan te zijn teneinde als *“een familielid van een burger van de Unie”* beschouwd te kunnen worden, kan verzoekster niet gevolgd worden in haar stelling dat *“een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten”*. Niet alleen dient aangetoond te worden dat een relatie al minstens één jaar duurt, er dient tevens bewezen te worden dat de relatie een stabiel karakter heeft. Wat deze tweede voorwaarde betreft, die afzonderlijk van de minimumdrempel van één jaar dient beschouwd te worden, moet worden opgemerkt dat de wetgever de bevoegdheid om de criteria te bepalen waaruit het stabiel karakter van een relatie blijkt gedelegeerd heeft aan de Koning. Doordat in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het stabiel karakter van een relatie kan worden aangetoond, wordt derhalve geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt, conform de wil van de wetgever, bepaald hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd. Er dient bovendien op te worden gewezen dat uit de uiteenzetting van verzoekster geenszins blijkt dat de in het koninklijk besluit opgenomen criteria strijdig zouden zijn met de interpretatie die de wetgever wenste te geven aan het begrip *“stabiele relatie”*. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, waarbij het begrip *“stabiele relatie”* in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt immers geduïd dat bij het opstellen van deze criteria *“rekening zal worden gehouden met elementen zoals een gezamenlijk kind”* en dat niet zal worden afgeweken van *“de criteria die door de administratie worden gebruikt in het kader van de toepassing van de (...) omzendbrief van 30 september 1997”* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 44) en verzoekster toont niet aan dat van deze richtlijnen werd afgeweken. Het begrip *“stabiele relatie”* in het kader van artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet dient op dezelfde wijze te worden geïnterpreteerd (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk een minimumdrempel bepaald heeft door te stellen dat enkel een relatie die *“al minstens één jaar duurt”* in aanmerking kan genomen worden, sluit niet uit dat in bepaalde gevallen het stabiele karakter van deze relatie maar kan blijken na het verstrijken van een termijn van twee jaar.

De verwijzing van verzoekster naar het arrest nr. 22 227 van 29 januari 2009 is niet dienstig, daar arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en de verwijzing naar dit arrest geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling.

Het is niet betwist dat verzoekster geen gezamenlijk kind heeft met haar partner, dat zij en haar partner niet gedurende één jaar onafgebroken hebben samengewoond en dat zij haar partner nog geen twee jaar kent. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 niet geschonden door te motiveren dat niet voldaan is aan de criteria inzake de stabiele relatie.

In zoverre verzoekster ook nog de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aanvoert dient te worden vastgesteld dat zij nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten hoe deze wetsbepaling zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan een verdere uiteenzetting, onontvankelijk is.

Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.1. Waar verzoekster in een eerste onderdeel van het tweede middel lijkt te willen aanvoeren dat in de bestreden beslissing diende gemotiveerd te worden waarom deze beslissing noodzakelijk is in een democratische samenleving, kan slechts worden aangegeven dat noch artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch het artikel 8 van het EVRM een dergelijke formele motiveringsplicht voorziet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden afgeleid uit de stelling van verzoekster dat zij een familiale cel vormt met haar Belgische partner en dat haar derhalve geen verblijfsrecht in het

Rijk kan geweigerd worden. Er moet immers worden aan herinnerd dat de omvang van de positieve verplichtingen die, op basis van artikel 8 van het EVRM, op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar Belgische partner in haar land van herkomst te verblijven. Verzoeker, die slechts een visum verkreeg met een geldigheidsduur van negentig dagen wist of behoorde voorts te weten dat zij na het verstrijken van het toeristenvisum het grondgebied diende te verlaten (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoekster ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

3.2.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM iuncto het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Zij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde *"dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen"*.

Nu het aan verzoekster toekwam om het bewijs te leveren dat zij voldeed aan de criteria vervat in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en zij in gebreke bleef aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie had met een Belgisch onderdaan kan uit de toelichting van verzoekster geen *"schending van artikel 8 van het EVRM iuncto het redelijkheidsbeginsel"* afgeleid worden. In de mate dat verzoekster tevens opnieuw lijkt te willen aangeven dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte stukken incorrect heeft beoordeeld kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3. In een derde onderdeel van het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat haar familiale cel wordt miskend en benadrukt dat *"de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM."*

Verzoekster poneert de stelling dat aangezien artikel 8 van het EVRM geschonden is, ook kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd echter reeds aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet schendt, zodat ook niet kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, doch dat zij deze rechtspraak op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie betreft. De loutere verwijzing naar deze rechtspraak is derhalve niet dienstig. Verzoekster vermeldt verder nog dat het recht op leven vervat in artikel 2 van het EVRM een van de meest fundamentele rechten is en dat *"de bescherming die door artikel 3 van het EVRM wordt verleend ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen"*, maar laat na uiteen te zetten in welke mate deze bemerkingen dienstig zijn ter onderbouwing van haar middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK